

[Gottschalck-Hansen.]

dermed, thi i modsat fald ville det føles ekstra uretfærdigt af dem, der er blevet ramt på et tidligere tidspunkt. Finansministeren tør ganske vist ikke bestride, at vi har ret i vor påstand om, at grundstigningsskylden i praksis må bæres af køberens som en ekstra byrde, og jeg kunne tilføje, at selv hvor staten optræder som køber, accepteres det, at den afgiftspligtige grundværdistigning er sælgeren uvedkommende. Det er en erfaring, jeg nu har efter 8 års sæde i den højtærede finansministers eget udvalg, finansudvalget. Nu ved jeg meget vel, at staten jo ikke skal erlægge denne afgift, fordi den er fritaget derfor, men det ændrer ikke en tøddel i selve princippet.

Men, siger den højtærede finansminister, der kan være tilfælde, hvor dette ikke er sket, og der kan navnlig i fremtiden indtræffe tilfælde, hvor dette ikke vil ske. Ja, det har man jo sagt, hver gang denne lov er blevet revideret, uden at det nogen sinde er lykkedes at få formuleret loven på en sådan måde, at det blev sælgeren og ikke køberens, der kom til at bære byrden af afgiften. Jeg tror ikke, finansministeren har ret. Under alle omstændigheder savnes dokumentation for, at der rent faktisk tages hensyn til køberens, men hvad man end siger herom, er det dog bedre at løbe en risiko for de urimeligheder, der kan opstå ved at gøre en uret god igen, end at opretholde eksisterende urimeligheder og tillade endnu mange flere ved at bevare denne lovgivning.

Så henviser den højtærede finansminister til de provenumæssige konsekvenser. Ja, jeg skal ikke bestride, at grundstigningsskylden er en indtægtskilde, som ad åre vil kunne tilføre det offentlige meget betydelige pengemidler, men i øjeblikket indbringer den i alt ca. 80 mill. kr. — det fremgår af finanslovforslaget — hvoraf 40 mill. kr. til staten og 40 mill. kr. til kommunerne. Statens budgetterede samlede indtægter andrager som bekendt i finansåret 1964-65 11.806 mill. kr., og heraf udgør grundstigningsskylden således kun godt 3 promille. Ærlig talt, højtærede finansminister, det kan ikke spille nogen afgørende rolle i et sådant budget, og for kommunerne betyder grundstigningsskylden kun ca. 1 pct. af de samlede skatteindtægter. Heller ikke dette kan være afgørende. Men uanset hvad man nu

vil sige herom, kan hensynet til statens og kommunernes økonomi naturligvis ikke begrunde en skat, som man i øvrigt anser for vilkårlig og urimelig. Det er da ikke anstændigt.

Finansministeren mener, at langt de fleste ejendomsbesiddere slet ingen grundstigningsskyld betaler eller kun betaler ret beskedne beløb. Må jeg i den anledning fremhæve et eksempel, der blev omtalt af redaktør Dan Larsen i Berlingske Aftenavis i går, hvoraf det fremgår, at et mindre parcelhus i Københavns omegn efter omvurdering som følge af ejerskifte har fået sin afgiftspligtige grundværdistigning forhøjet fra 10.400 kr. til 59.500 kr. med det resultat, at der for dette hus, hvor der hidtil er betalt 416 kr., fremtidig skal betales 2.380 kr. i grundstigningsskyld.

I øvrigt er situationen jo den, at antallet af dem, for hvem grundstigningsskylden er en tyngende byrde, stiger fra måned til måned og fra år til år. Ca. 7 pct. af samtlige parcelhuse sælges hvert år, og der er således allerede mange, der mærker grundstigningsskyldens fulde tryk. Efterhånden vil denne byrde komme til at omfatte alle.

Finansministeren erkender for så vidt også dette, idet han konstaterer, at mange føler sig utrygge med hensyn til de fremtidige virkninger, men han mener, at denne utryghed er blevet forøget gennem den kritik, grundstigningsskylden har været underkastet. Ja, ejerne kan jo selv slå efter i loven og se, hvad de har i vente af den kommende ejendomsskyldvurdering. I øvrigt er det jo formanden for finansministeriets eget ekspertudvalg, professor, dr. jur. Bent Christensen, og ikke mig, der har oplyst, at der ventes en stigning på ca. 125 pct. i ejendomsværdierne i Københavns omegn ved den forestående vurdering.

Om de udtalelser, den højtærede finansminister nu har fremsat med hensyn til, hvad regeringen agter at foretage sig, kan jeg sammenfattende sige, at de først og fremmest bærer præg af, at man under alle omstændigheder ønsker at udskyde afgørelsen til et senere tidspunkt. Enhver kan jo gøre sig sine tanker herom. Enhver kan tænke, hvad han vil om, hvad grunden er til, at man ønsker denne udsættelse, men det forekommer mig betegnende, at dagbladet Politiken i en ledende artikel i dag slutter med at